

Пријепољци ван Пријепоља

Ахмет Јонових

Стр. 15

Важрамска поручка ефендије Hamze Rovčanina

Стр. 4

Из Пријепоља у

Европу

Стр. 8

Аматерска сцена у пуном сјају

Стр. 3

Традиција која траје више од четврт века: Одржана 26. Лимска регата

Река Лим три дана била домаћин међународног дружења рафтера из региона и Европе

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

Током претходног викенда, река Лим је поново постала центар адреналина, пријатељства и љубави према природи, јер је успешно одржана 26. традиционална Лимска регата, манифестација која окупуља рафтере и заљубљенике у природу из различитих делова Европе. Ове године, Лим је угостио десетак чамаца са учесницима из Црне Горе, Србије, Босне и Херцеговине, Мађарске и Пољске.

Регата је била подељена у три етапе, две на територији Црне

Горе и једна у Србији, а трећи дан временски услови су били идеални за пловидбу, чиме су сви учесници могли у потпуности да уживају у лепоти реке Лим и њеног окружења.

Почела у петак, спустом од Плава до Андријевице. Учесници су имали прилику да уживају у мирнијем току реке, која их је водила кроз сликовите пределе и нетакнуту природу. Након завршетка прве етапе, уследио је организовани трансфер чамаца и опреме до Берана, где су рафтери провели ноћ у ауто-кампу, припремајући се за следећи дан. У суботу је стартовала друга и најзахтевнија етапа регате, од Берана до Бијелог Поља. Ова деоница позната је по

динамичним бучковима и брзацима, укључујући пролазак кроз Мали и Велики Тифран, који захтевају искуство, координацију и храброст.

Дан је завршен у Конатарима, где су учесници камповали и наставили дружење у ресторану „Путник“. Упркос изазовима на води, регата је протекла без инцидената, а сви чамци су безбедно стигли до крајње тачке те етапе.

Трећи, завршни дан регате обележен је идеалним временским условима. Спуст је започео од манастира Куманице, а чамци су прошли кроз Куманичку и Сопотничку клисуру, завршавајући своју

авантуру на градској плажи Петровац у Пријепољу.

Јана Симовић, ћерка Драгољуба Симовића, једног од зачетника и кључних организатора регате, поделила је своје утиске.

„Данас смо одржали трећи део етапе Лимске регате, од Куманице до Петровца. Време нас је савршено послужило, сунце нас је пратило дуж целог пута. Вода је била лепа, безбедна и чиста. Успешно смо прошли све бучкове, од осам екипа нико није имао потешкоће, нико се није преврнуо, сви смо уживали. Неки људи су ишли на body

Наставак на страни 2

Amaterska scena u punom sjaju

Стр. 3

Niče Crkva u Vrbovu

Стр. 4

Bojan Bogavac, čuvar kulturnog nasleđa koji veruje da se snovi ipak ostvaruju

Стр.11

REALPACK
real food

Ivanje bb • 064 5031468 • realpack.rs

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

СПЕЦИЈАЛИСТИЧКА СТОМАТОЛОШКА ОРДИНАЦИЈА

- ПРОТЕТИКА -

Др Милан Кривојић

специјалиста стоматолошке протетике

31300 ПРИЈЕПОЉЕ, Санцкачких бригада 53

тел: 033/714-734; 063/804-874-1

drkrpovic@protetika.org

Природа

наставак са стране 1

рафтинг, доста нас се купало, скакало, сликали смо се под водопадима. Био је изузетно леп дан. Хвала ПСК Коловрат и свим туристичким организацијама које годинама подржавају и организују овај догађај“, закључила је Јана.

Петар Васиљевић, директор Туристичке организације Пријепоље, задовољан је резултатима овогодишње регате и наглашава њен велики значај.

„Трећа етапа регате је прошла изванредно. Време нас је послужило и задовољни смо успехом данашње регате. Међународна 26. Лимска регата организована је у сарадњи са ПСК Коловрат и партнерима са севера Црне Горе, ТО општина Плав, Андријевица и Бијело Поље. Регата није само спортски догађај, већ манифестација која окупља заједницу и усмерава пажњу на одржавање реке Лим и

њене околине.“

Васиљевић истиче да Лим, као река која спаја Црну Гору и Србију, има велики потенцијал као туристички ресурс.

„Важно је што смо вратили фокус на реку Лим и на то колико је битно да чувамо нашу животну средину. Река Лим нуди садржаје који се не могу пронаћи на другим рекама попут Таре или Дрине. Има снажнији спортски и адреналински карактер, што је додатни мотив за посетиоце. Имамо учеснике који нам се из године у годину враћају, а наш задатак је да им, осим реке, понудимо и шири туристички садржај. Заједно са партнерима из Црне Горе желимо да Лим постане део интегралне туристичке понуде региона и да се још снажније позиционирамо на туристичком тржишту“, закључио је он.

Овогодишња регата окупила је људе различитих националности, узраста и искустава, од

искусних рафтера до породица и заљубљеника у природу. Управо то заједништво и енергија природе чине Лимску регату догађајем који се не пропушта.

Док су чамци клизили низ реку, а учесници упијали сунце и воду, Лим је још једном показао да није само река, већ

симбол повезивања, слободе и природног богатства које вреди чувати.

Обнова и планови

Слапови Сопотнице добијају нови изглед

ВЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

Прошле године је у заштићеном природном подручју, споменику природе „Слапови Сопотнице“ дошло до појаве одрона који је однео добро познат пешачки мост који се налазио испод Великог водопада. Сада је већ завршена обнова и цело подручје око слапова је доведено у безбедно стање за посетиоце овог заштићеног подручја. За поменуто подручје је као управник задужен Драган Петрић који је за наш лист говорио и о неким плановима за будуће уређење овог простора.

„У марту прошле године у заштићеном природном подручју, споменику природе „Слапови Сопотнице“, са врха Великог водопада одронио се велики комад сиге са земљом који је проузроковао ланчану реакцију одваљивања сиге и земље који су, помешани са водом, рушили све пред собом. Маса у виду камене лавине самлела је дрвени

пешачки мост испод Великог водопада. Остаци дрвеног мостића су растурени по кориту реке и сеоског пута. О ситуацији је била обавештена полиција, а обављене су консултације и са републичким инспектором за заштиту животне средине, као и са Заводом за заштиту природе који су обавили стручни надзор и дали препоруке даљих мера и активности“, објашњава Драган Петрић, управник заштићеног природног подручја „Слапови Сопотнице“.

Петрић је истакао да је ово сасвим природна појава и да се релативно често дешава.

„Осим колско-пешачког моста који се налази низводно око 350 метара, других објеката у близини нема. Није реч о клизишту, реч је о одрону који је честа природна појава. Једноставно, природа је увек активна и она се стално мења. Нови колско-пешачки мост урађен је на истој позицији где је био предходни мали и потпуно

небезбедан мост мале ширине тако да се сав саобраћај моторним возилима одвијао поред њега, коритом реке“.

Он је задовољан изведеним радовима и истиче да ће се у наредном периоду свакако додатно пратити ситуација.

„Управљач је искоординирао активност и уз финансијску помоћ Министарства заштите животне средине и локалне самоуправе обновљен је мост. Све активности су трајале око годину дана, а само извођење грађевинских радова трајало је око двадесетак дана. Извођачу радова захвални смо на коректно одрађеном послу. Управљач преко мониторинг бигра прати стање и кретање бигране масе, а уз помоћ званичних институција и стручних лица предузимаће потребне активности у заштити и очувању заштићеног подручја“.

Петрић нам је открио и део планова поводом будућег додатног уређења Планинарског

дома у Сопотници и простора у непосредној близини.

„Уз помоћ локалне самоуправе и Министарства заштите животне средине треба очекивати реализацију пројекта уређења мини спортског терена као и асфалтирања прилазног пута до Великог платоа. У току ове године наставиће се одржавање пешачких стаза, обновиће се сигнализација и поставити пролазне инфо-капије на пешачким стазама. У наредном периоду поред рада на инфраструктури планирамо одржавање и уређење Планинарског дома као мултифункционалног објекта од изузетне важности за управљача. Поред планова око Дома, као што су проширење тоалета, израда вештачке стене, изградња мини амфитеатра и фонтане, замена дотрајале ограде“.

Петрић је скренуо пажњу и на аспект који се тиче екологије и очувања природне средине на општу добробит свих нас.

„Осим инфраструктуре, паралелно водимо бригу о подизању еколошке свести код мештана и свих посетилаца заштићеног подручја. Дубоко сам убеђен да је ова друга битка битнија, значајнија. У том правцу, управљач организује образовно-рекреативни програм „Један дан у Сопотници“ као првенац праксе у Србији да заштићено подручје, на првом месту, треба да посети, виде и упознају деца и млади из локалног окружења. Учесницима управљач обезбеђује бесплатни превоз до Сопотнице, а пре обиласка подручја са две презентације приближе им се знања и искуства о вредностима и потреби заштите природе и о нужности активног бравка и рекреације у природи. Учесници овог програма су ученици Основних школа из Пријепоља“.

Управник заштићеног природног подручја „Слапови Сопотнице“ истакао је и значај сарадње са представницима локалне самоуправе.

„Увек смо имали коректну сарадњу са локалном самоуправом али најинтензивнија сарадња и најбољи резултати су постигнути са садашњом локалном управом. Искрено им се захваљујемо на помоћи и сарадњи. На истом таквом нивоу је и сарадња са Министарством заштите животне средине“.

Обнова моста и уређење простора око Слапова Сопотнице представљају значајан корак ка очувању и унапређењу овог заштићеног природног добра. Поред техничке санације и унапређења инфраструктуре, посебан акценат стављен је на еколошко образовање младих и подизање свести о важности заштите природе.

Kultura

Amaterska scena u punom sjaju

Četrnaesti po redu Festival amaterskih pozorišta Zapadne Srbije protekao je u divnoj atmosferi uz dve revijalne predstave, „Pustinjnska ljubav“ pozorištanca „Osmeh“ iz Užica i „Suze su O.K.“ Zvezdara teatra iz Beograda.

ВЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

U takmičarskom delu, publika je imala priliku da gleda sledeće predstave: „Život iz početka“ u izvođenju glumačkog ansambla Doma kulture „Prnjavor“, „Običan čovek“ u izvođenju glumaca AP „Knjaz“ iz Požege, „Ukleta nedelja“ u izvođenju amaterske trupe Đurđice Bošković iz AP Ivanjica i višestruko nagrađenu predstavu „Ljubavno pismo“ u izvođenju pozorišta „Raša Plaović“ iz Uba.

Iz uprave Doma kulture Prijepolje koje ove godine nije imalo svoje predstavnik na sceni poručuju da su zadovoljni tokom ovogodišnjeg

da živi bez obzira na okolnosti sa kojima se susrećemo iz godine u godinu. Ovo je najizazovniji festival

ćemo sledeće godine imati jednu od najboljih predstava. Ove godine je bio plan da to bude omladinska predstava, a zbog bolesti jedne od glumica nismo bili u mogućnosti da nastupimo. Važno je da festival živi bez obzira da li mi učestvujemo ili ne. Važno je da prijepoljska publika vidi što više amaterskih pozorišnih kreacija“, poručila je direktorica Admir Hamidović.

Najviše nagrada na ovogodišnjem festivalu odneli su iz pozorišta „Raša Plaović“ iz Uba, čija je predstava „Ljubavno pismo“ zaslužno ponela titulu najbolje u takmičarskom delu festivala.

U čast nagrađenih odigrana je predstava „Suze su O.K.“ u izvođenju glumaca Zvezdara teatra i bardova glume Tanje Bošković, Rada Marjanovića, Milana Miahilovića i mladog Stevana Piale.

„Kada sam se dočepala ove uloge,

rekla sam ovo ću da igram dok me noge budu nosile. Hvala za publiku koju ste odgajili očigledno vrlo dobro. Oni su saradljivi, razumeju se u to što im se nudi kao sadržaj. Mislim da je ovo veoma zahvalan žanr. Sčedeći put kada nas budete pozvali, volela bih da dodemo sa jednom pravom komedijom – Veliki talas. Volela bih da vidite da mogu da igram i nešto drugo. Veliki uspeh sa ovom predstavom smo imali recimo u Crnoj Gori gde je svaka druga žena upravo u toj poziciji da služi svim onim tipovima koji to zaslužuju ili ne zaslužuju. Sada imam 72 godine, počela sam da igram ovaj komad sa manje

da se svaki put iznova trudi da im parira na najbolji mogući način.

„Mislim da je ovo jedna školovana publika i mogu da kažem da sam baš uživao večeras. Ova predstava raste iz igranja u igranje. Mislim da smo je dovoljno osvojili i svaki put sve više uživamo“, rekao je Stevan.

Četrnaesti Festival amaterskih pozorišta Zapadne Srbije u Prijepolju potvrdio je da amaterska scena živi i napreduje, uprkos izazovima. Uz bogat takmičarski i revijalni program, publika je imala priliku da uživa u raznovrsnim predstavama i glumačkim izvođenjima. Nastup

festivala i obećavaju da će sledeće godine iznenaditi publiku sjajnom predstavom.

„Naša želja jeste da festival nastavi

do sada. Naša obaveza je da podržimo mlade ljude i da na sve načine promovišemo amaterizam na najbolji mogući način. Obećavamo da

od 50“, poručila je Tanja Bošković.

Zadovoljan je bio i glumac Stevan Piale, koji je poručio da je njegova velika čast i zadovoljstvo da scenu deli sa pomenutim bardovima i

bardova srpskog glumišta u predstavi „Suze su O.K.“ dodatno je uzvisio celokupnu atmosferu festivala, ostavljajući publiku ispunjenu i zahvalnu.

Izložba slika Vlatke Milenković u znaku lične simbolike i introspekcije

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

U prostorijama Doma kulture, otvorena je izložba slika umetnice Vlatke Milenković, autentične slikarke prepoznatljivog izraza, koja kroz likovne forme i boje prenosi emotivno bogatstvo, lične refleksije i simbole stvarnosti. Njene slike odlikuje snažna introspektivnost, individualna poetika i izražena potreba za komunikacijom sa posmatračem kroz intuitivne simbole i duhovne refleksije.

Izložba pod nazivom „Zapis“ predstavlja sintezu dugogo-

dišnjeg rada umetnice, čije stvaralaštvo karakteriše fuzija figurativnog izraza i apstraktnih formi, sa naglašenim emotivnim nabojem. Milenković koristi kolorit i strukturu slike kao osnovni narativni alat, dok su njene kompozicije često prožete mitološkim, ličnim i univerzalnim simbolima. Njeno slikarstvo oscilira između racionalnog i intuitivnog, između introspektivnog i ekspresivnog.

Sve kućice koje se mogu videti na slikama podsećaju slikarku na selo i na graju iz vremena kada su u njima živjele brojne porodice. Tada je život u selu bio živopisan, ispunjen dečjim smehom, zajedništvom i svakodnevnim običajima. Danas, kada se sela polako gase i sve više liče na staračke domove, umetnica je pozelela da vedrinu iz svojih sećanja prenese na platno.

Međutim, neka od tih platana nose i dozu tuge, u svakoj kućici oslikan je po jedan lik iz njene prošlosti, čime njena umetnost postaje i lična priča, sećanje na ljude i vreme koje iščezava.

Kako ističe autorka teksta o izložbi, Olivera Vukotić, umetnica gradi sopstveni

likovni jezik kroz višeslojnu naraciju utemeljenu na emociji, ličnoj memoriji i duhovnosti. „Zapis“ je, prema njenim rečima, vizuelni dnevnik umetnice, prostor gde se prepliću prošlost, sadašnjost i lična simbolika, dok se svakim potezom četkice oslikava unutrašnji svet žene koja traga za dubljim značenjima postojanja.

Vlatka Milenković rođena je 1967. godine u Čupriji, a odrasla u Despotovcu. Diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu. U umetničke vode uplovila

je još 1986. godine, kada je započela svoj rad u oblasti kulture. Zaposlena je u Centru za kulturu Despotovac, gde već decenijama vodi programe likovne umetnosti, organizuje kolonije, izložbe i radionice za decu i mlade. Kroz svoj rad, Milenković je afirmisala brojne umetnike i umetnice, dok je istovremeno i sama razvijala prepoznatljiv likovni izraz.

Do sada je imala više samostalnih i kolektivnih izložbi, a njen umetnički rad pre-

poznat je i van granica Srbije. Članica je ULUPUDS-a i ULUS-a, kao i Saveta za kulturu Centra za kulturu „Sveti Stefan-despot Srpski“ Despotovac.

Izložba „Zapis“ još jednom potvrđuje da je Vlatka Milenković umetnica snažnog izraza, koja u vremenu prepunom površnosti i brzine, nudi introspektivan, iskren i emotivno nabijen pogled na svet i umetnost.

Religija

Bajramska poruka efendije Hamze Rovčanina:

“Budimo ljudi, onako kako Allah od nas traži”

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

Povodom Kurban-bajrama, efendija Hamza Rovčanin, imam prijepoljske Islamske zajednice, uputio je čestitku vernicima, pozivajući na povratak vrednostima vere, saosećanju i čovečnosti.

„Evo dana koje nam dade Uzvišeni, dana u kojima se Njemu približavamo, u kojima nas pobožnost okuplja, a zagrljaji s najbližima ispunjavaju radošću“, poručuje efendija Rovčanin.

U svojoj bajramskoj poruci podsjeća na značenje Dana Arefata, dana kada hadži je borave na brdu Arefat kraj Mekke, gde je Božiji poslanik Muhammed, a.s., održao svoj oproštajni gov-

or, poruku celom čovečanstvu koja i danas živi.

„Prisjećamo se i naših praroditelja, hazreti Adema i hazreti Have, koji su se nakon dugog lutanja sreli baš na tom mestu, započevajući tako povijest ljudskog roda“, navodi imam.

Kurban-bajram, kako ističe, nije samo praznik radosti, već i simbol rezervne pokornosti Bogu, koji nas uči o važnosti žrtve, deljenja i brige za druge.

„Hazreti Ibrahim, a.s., bio je spreman žrtvovati sina, ali mu je Allah dž.š. poslao ovcu kao zamjenu. I danas muslimani, slijedeći njegov primjer, prinose kurban, ne samo kao čin klanja, već kao znak odricanja od sebičnosti i pružanja ruke

onima kojima je najpotrebnije. Kada drugima pružamo baklave i najljepša jela, naučimo da i riječi koje upućujemo trebaju biti slatke i blage, ne samo za Bajram, već svakog dana“, poručuje efendija.

Osvrnuvši se na stanje u svetu, posebno na patnju neudžnih u Gazi, Palestini i drugim mjestima, upućuje dovu.

„Neka Silni i Jedini Bog zaustavi ruku svakom zločinu, silniku i ubici nevinog čovjeka, ma koje vjere ili nacije bio. Amin!“ Podsjeća i na riječi Allahovog Poslanika, Muhammeda, a.s.:

„Ako možeš ukloni zlo rukom, ako ne možeš – onda jezikom, a ako ni to ne

možeš – onda srcem.“

I dodaje „Čovjek je Božije djelo, i proklet neka je onaj koji to djelo ruši.“

Efendija Rovčanin ističe da Bajram nosi poruku odgovornosti pred Bogom.

„Stvoritelj posmatra gdje smo dok drugi pate i treba ju nas. Gleda, da li nas još ima, kao ljudi?“

„Bajram je radost, ali i pitanje: Jesmo li vjernici? Jesmo li ljudi, onako kako Allah od nas traži? Ljudi smo onoliko koliko smo tu jedni za druge, koliko nas raduje tuđa sreća i boli tuđa nesreća“, naglašava on.

Na kraju, uz bajramske čestitke, efendija Rovčanin je poručio da niko nije dostojan obožavanja osim Al-

laha.

„Neka nas ovaj Bajram učvrsti u vjeri u iskonsku istinu, da niko nije dostojan obožavanja osim Allaha, Jedinog Gospodara, i da je Muhammed, a.s., Njegov Poslanik i miljenik. Neka nas uputa koju je donio Kur'an vodi ka dobru, a Bajram nadahne da budemo bolji ljudi i vjernici, oni koji žele, misle i čine dobro.“

U ime Rijaseta Islamske zajednice Srbije, Odbora Islamske zajednice Prijepolja i u svoje lično ime, efendija Rovčanin svim vernicima upućuje srdačnu čestitku:

„Bajram šerif mubarek olsun!“

Niče Crkva u Vrbovu

ВЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

Arhiepiskop i Mitropolit mileševski gospodin Atanasije osveštao je Krst i zemljište na kome će se graditi Crkva u selu Vrbovo. U činu osvećenja vladici su sasluživali sveštenici prijepoljskog namesništva u prisustvu članova Građevinskog odbora i meštana Vrbova.

„Bog je odredio, izabrao neka posebna mesta na kojima će se susretati sa svojim odabranim narodom, zbornom mesto. Svako mesto je mesto gde se možemo susretati sa Bogom, i susrećemo se, ali neka

mesta su posebna. To su hramovi naše Svete Crkve, Srpske, Pravoslavne. Ovo mesto i ovaj prostor osvećen je sada, on je dobio blagodatnu silu da na ovom mestu saberemo svoje snage, svoju ljubav, sva svoja dobra osećanja, da se ovde složimo i da se ovde obnavljamo“, poručio je vladika Atanasije.

Jedan od članova Građevinskog odbora, gospodin Lazar Mosurović, zahvalio je Visokopreosvećenom i sveštenicima što su našli vremena da učestvuju u ovoj zajedničkoj molitvi i sa svim meštanima Vrbova podele ovu neizmernu duhovnu radost, pa potom pozvao sve za trpezu ljubavi koju su svi zajedno priredili.

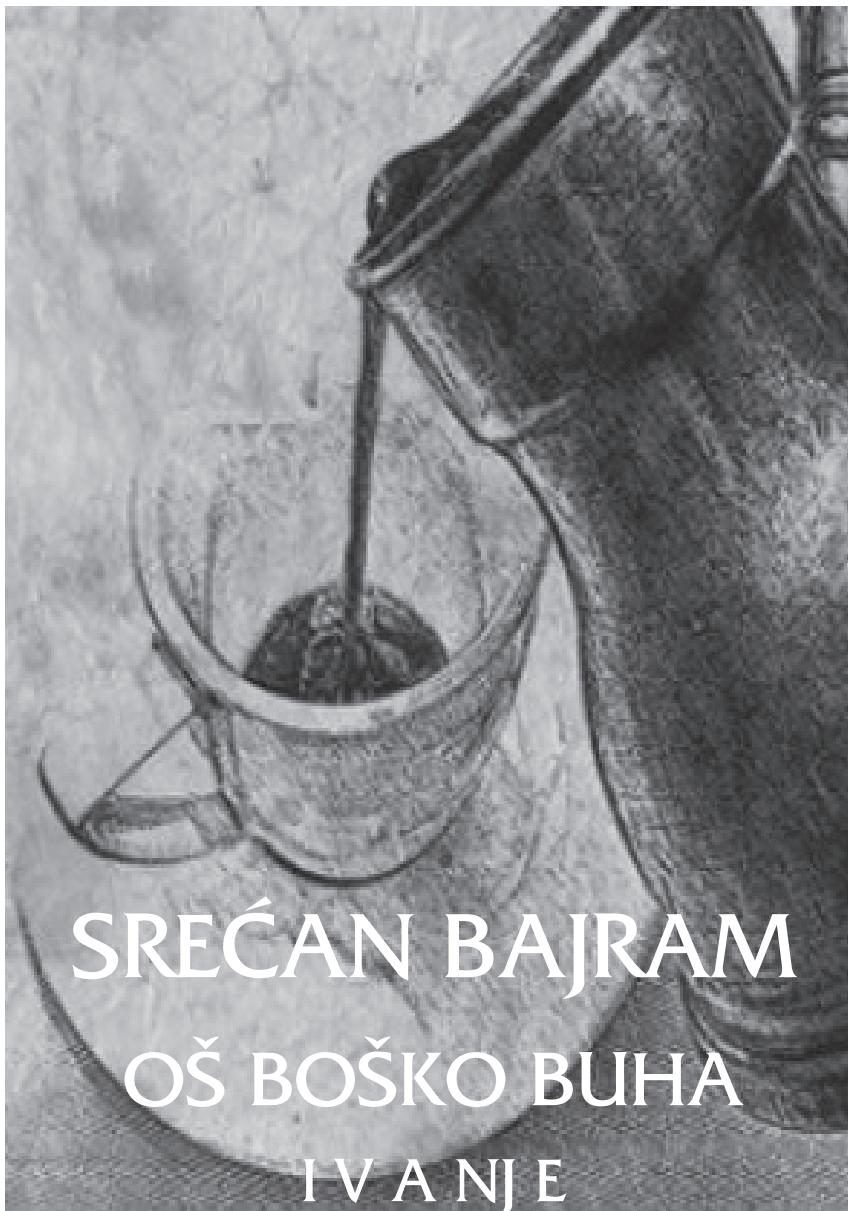

„Ovaj svečani i duhovno ispunjeni čin označava početak velikog poduhvata: podizanja svetinje koja će u budućnosti biti stub vere, nade i sabornosti našeg naroda. U prisustvu Njagovog Preosveštenstva Mitropilita mileševskog Atanasija, kao i sveštenika iz naše eparhije, sabrali smo se u molitvi i zajedništvu, s verom da će Gospod blagoslo-

viti svaki korak koji sledi na ovom putu. Njihov blagoslov i prisustvo doneli su duhovnu snagu i osnažili zajednički zavet da se crkva Svete Trojice podigne na čast i slavu Božiju. Zahvaljujemo svima koji su pomogli i koji će pomagati – zadužbinarima, donatorima, graditeljima, i svakom verniku koji svojim prisustvom i ljubavlju nosi ovu

svetinju u srcu. Neka Gospod podari snage i mudrosti da ovu crkvu privedemo kraju, i da u njoj uskoro zazvone zvona, objavljujući radost i blagoslov nad Vrbovom i njegovim narodom. U miru Božijem – neka je srećan i blagosloven početak“, poručili su iz Građevinskog odbora hrama Svete Trojice u Vrbovu.

Čestitke / Oglasi

SREĆAN BAJRAM
OŠ BOŠKO BUHA
IVANJE

BAJRAM ŠERIF
MUBAREK OLSUN

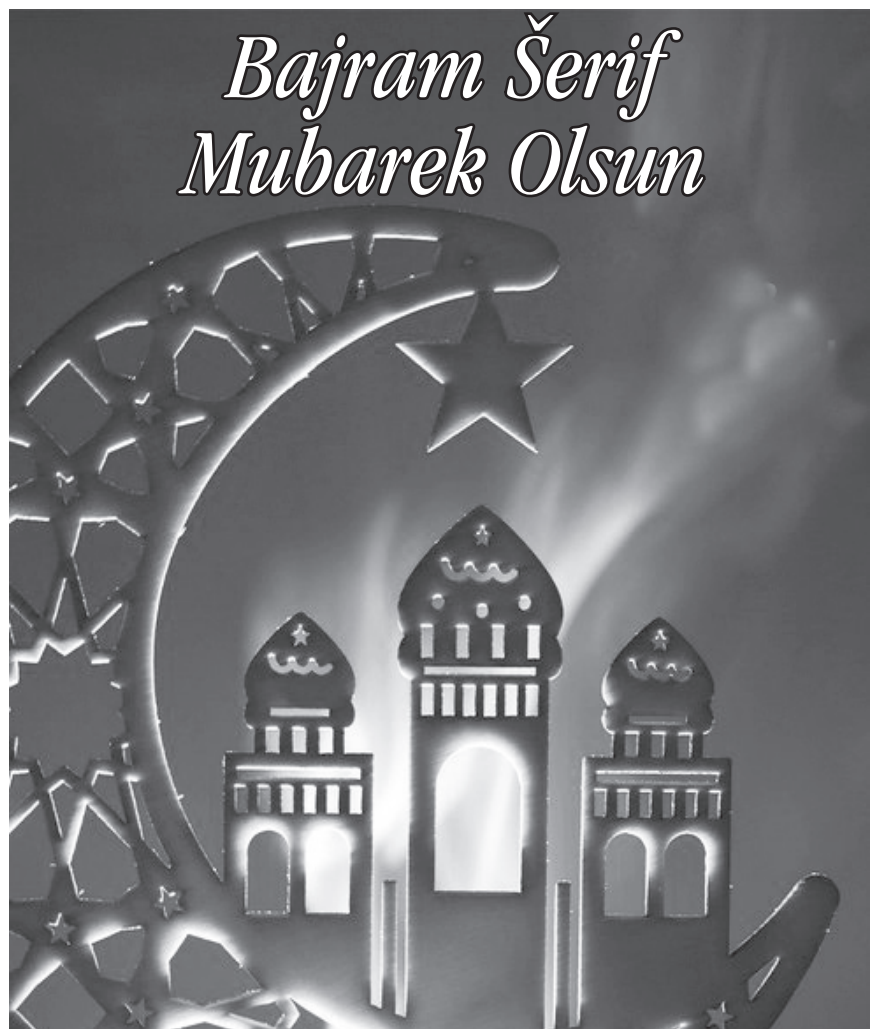
trgovina
TREF

*Bajram Šerif
Mubarek Olsun!*

PEKARA "ARENA"

*Bajram Šerif
Mubarek Olsun*

ZU APOTEKA
VIVA - *Dijab*

Čestitke / Oglasi

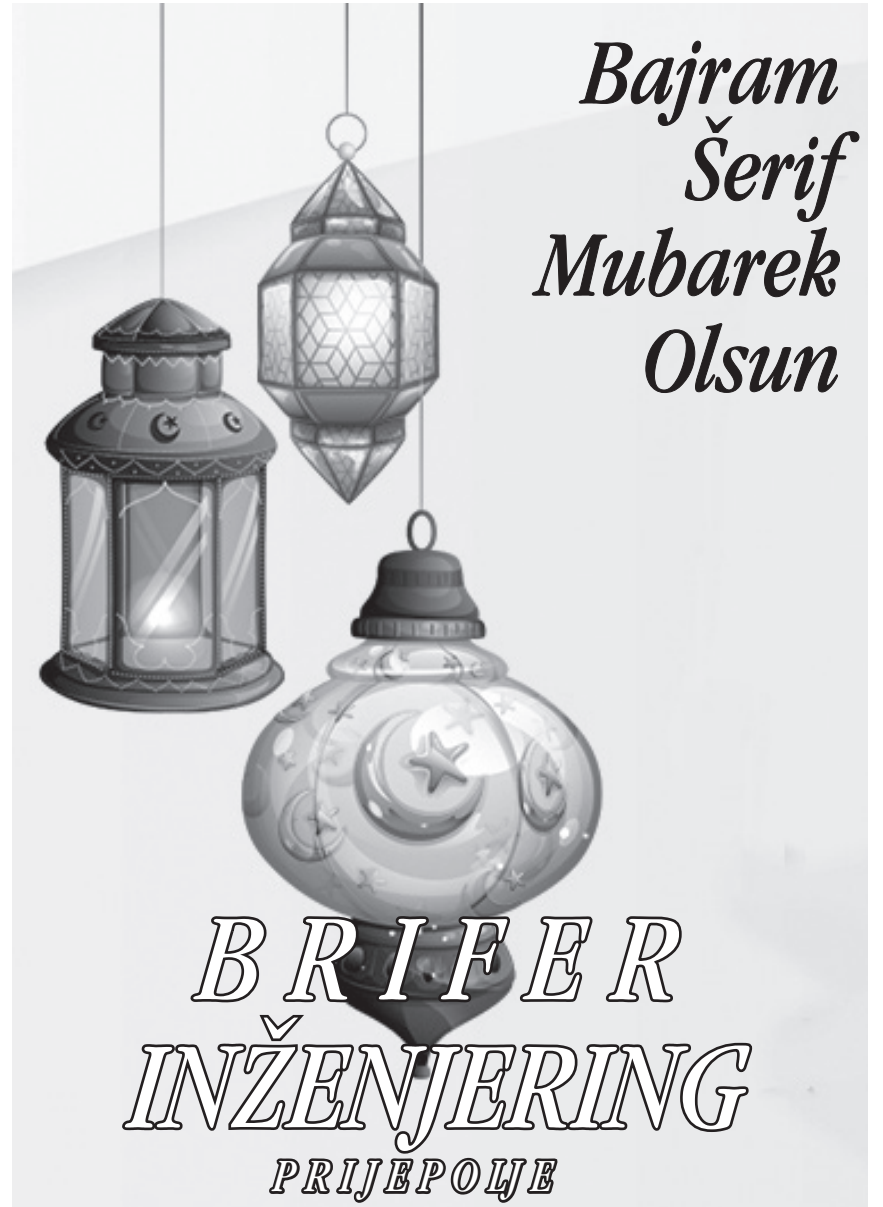

СРЕЋАН БАЈРАМ

ПРЕДШКОЛСКА УСТАНОВА

Миша Цвијовић

Пријеполје

Приче са Лима

Лим – река која „зарази“ љубављу према риболову

„Није ми жао да улажем у прибор јер ми се чини да ће имати ко да ме наследи“

ВЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

Да се риболовом могу „заразити“ и они који нису имали непосредне узоре, показује прича Владимира Малеша који је почео да пеца на Ибру, па је имао, како каже, ту срећу да пеца на овако чистој и богатој реци као што је наш Лим.

Када и како је заволео риболов прича нам Владимир кроз маглу сећања на детињство које је проводио што у Лепосавању, што у Пријепољу.

„Не могу баш у овом тренутку да кажем кад сам заволео риболов. Можда је први додир била посета некадашњем рибњаку у Новој Вароши који је био крцат рибом. Све стазе су биле пуне калифорнијске пастрмке. Гледао сам те рибе и онда сам добио неку жељу да почнем да пецам, мада нисам из риболовачке породице. Тај мој неки развој је текао на две реке, на Лиму и Ибру у Лепосавићу, пошто ми је мајка отуда. Летње распусте сам тамо проводио и цело лето пецао на Ибру који је мањи од Лима, а разликује се и по томе што је мирнија вода“.

Као и други риболовци, он истиче да је „крај“ занат од искусни пријепољских риболоваца.

„Учио сам прво од комшија, од неких другара, а касније од пријепољских рибара. Почео сам

можда са поласком у основну школу. Можда сам највише о пецању на пловак научио од чувеног пријепољског риболовца Деда Мушовића. Он је имао доста стрпљења да ради са нама млађима“.

Владимир нам је говорио и о техникама и врстама рибе које најчешће пеца, као и о местима на којима проводи своје слободно време пецајући и дружећи се са својим „другим“ колегама.

„Почео сам да пецам белицу, кедера, касније сам пецао кркушу и клена. Углавном сам све пецао на пловак и на пец. Са годинама је долазило искуство и савладавао сам неке технике риболова, а савршио сам пецање на пловак. Почео сам да пецам на варалицу. Данас често пецам фидер техником. Користи се штап и машиница, а сигнализатор ударца рибе није пловак него врх штапа, а оно што ову технику одваја од осталих је коришћење хранилица. Код нас велики број риболоваца користи ту технику када пецају на језеру. Када имам времена пецам где ми време дозвољава и где највише ради риба. Углавном сам на Лиму, па на Потпећком језеру, а пецам и на другим водама широм Србије, без обзира да ли је у питању такмичење или сам отишао негде на одмор“.

О чистоћи Лима и његовим физичким карактеристикама говорио је из угла грађанина

али и заљубљеника у реку и риболов.

„Био је чист хемијски и у то време и данас је, зато што ја нисам затекао време кад је радила фабрика целулозе у Иванграду. Претпостављам да би сада на доста места вода могла да се пије, али узводно од градова где не постоје колектори од канализације која се улива директно у Лим. Физички, оно што видимо, веома је загађен смећем, јер има велике осцилације у водостају и сваки пут када надође околно растиње окити разним смећем. Сматрам да сви једнако загађујемо реку. Требало би порадити на томе да се код људи развије свест на вишем нивоу. Главни проблем су депоније на обалама, као и мини депоније на потоцима. Лим је некад вероватно имао више рибе. Данас преовладава скобаљ, а некад је било знатно више клена, плотице, мрене и других врста. Изузетно је богат по питању врста. Имамо и младицу, липљан, поточну пастрмку“.

Сада се, пре свега, бави спортским риболовом и радо учествује у бројним такмичењима.

„Пре, можда, десетак година сам се заинтересовао за спортски, такмичарски риболов. Највише ме је привукао ка томе Мигу Шћепановић пошто се он у том периоду такмичио. Позвао ме је да будем члан екипе чији се састав мења из године у годину у

зависности од времена. Највише су активни Мигу Шћепановић и Предраг Пурић. Такмичења су занимљива због дружења и размене искуства. Увек су у питању ручкови заједнички, а на доста места се и преспава, а постоји и тај такмичарски дух. Нисам имао неке огромне улове. Ухватио сам младицу која је имала можда три и по килограма, мада сваку вратим без мерења. Нема довољно времена да се посветим улову капиталних примерака риба. Више идем да пецам у слободно време због дружења. Све то захтева време које ја тренутно, нажалост, немам. Али се тешим да ћу једнога дана када одем у пензију моћи да пецам сваки дан“.

О опреми коју користи за риболов Малеша је говорио са посебним задовољством у гласу.

„Сада можда имам 20 штапова за различите врсте риболова и никада нисам ниједан продао. Мада имам доста непотребних ствари, не могу да одолим кад одем у неки други град и уђем у радњу риболовачког прибора. Имам двојицу синова који срећом, ето, воле риболов, занима их а ја се трудим да их „заразим“ тим спортом. Они би хтели стално нешто више, а ја им дозирај, да прво науче да пецају ситну рибу, па потом да пређу на пловак и варалицу. Имају и завидних већ улова, сходно томе да имају осам и 12 година. Сада сам набавио за свакога по један штап, да бисмо могли сва тројица да идемо. Због тога ми није жао да улажем у прибор, јер ми се чини да ће имати ко да ме наследи“.

Такође, Владимир истиче како воли да припрема оброке од рибе и да је лимска риба веома квалитетна.

„Спремам све што може да се спреми од рибе. Често је пржим јер сам научио како се риба филетира, па онда спремам да нема кости како би и деца могла

да је једу. Имамо ту срећу да је лимска риба изузетно чиста, здрава и укусна“.

Када је у питању тренутно стање у риболову на територији наше општине и у удружењу, говорио је о такмичењима у којима он и остали чланови учествују, а сматра да је сада све то на добром нивоу.

„Општинска организација спортских риболоваца овде у Пријепољу, чији сам ја члан, и даље има такмичарску екипу која иде на такмичења по целој Србији и Црној Гори. Сваке године имамо међународни Куп у риболову који се организује код нас. Обично је то око 7. јула, јер се везује за обележавање Дана општине. Обично дође од 16 до 20 екипа из Србије, Црне Горе и Босне и Херцеговине са којима се дружимо и пецамо. Потом им ми узвраћамо та гостопримства. Локална самоуправа тренутно подржава рад Удружења, али било је и година када нисмо имали готово никаква средства па смо из свог џепа давали новац за трошкове“.

Оно на шта се Малеша посебно осврнуо јесте кривољов који је, према његовим речима, једнако заступљен увек. А дао је и свој предлог решења овог проблема.

„Младица је веома подложна кривољову. Мислим да рибочувари раде добар посао, мада је тешко све постићи јер Лим кроз Пријепоље протиче скоро 40 километара. Практично сваки пут кад изађем да пецам сретнем рибочувара који дође да ми прегледа дозволу. Сматрам да би ситуација по питању кривољова могла да се побољша повећањем новчаних казни“.

Још једна у низу прича о нашем Лиму и риболову на њему подсећа нас на значај коју та вода има у нашим животима и нашој будућности.

Privreda

Iz Prijepolja u Evropu

Primer dobre prakse u poljoprivredi Prijepolja pruža firma „TP INEX SOKOLICA DOO“

ВЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

Poznat je veliki značaj poljoprivredne proizvodnje za prijepoljski kraj. Međutim, primetan je trend smanjenja upravo ove proizvodnje i opadanja broja zasada maline koja je u jednom periodu bila jako značajna za poljoprivredne proizvođače iz Prijepolja. Primer dobre prakse u ovoj sferi privrede pruža i dalje hladnjača firme „TP INEX SOKOLICA DOO“ u čije ime nam je o procesu proizvodnje i kapacitetima govorio Emir Kijametović.

„Hladnjača je počela sa radom 2015. godine. Prvobitno je bila manja nego sad i imala do 500 tona skladišnog kapaciteta. Već u narednoj godini smo proširili kapacitete na 1600 do 2000 tona. Broj radnika koje angažujemo se kreće od 40 ili 50, a nekad zna da bude i do 60 u sezoni.“

Kada je u pitanju sorta voća koje otkupljuju može se reći da je najviše zastupljena malina, potom šljiva, a u početku je bila i kupina. Kako sada izgleda tržište i proizvodnja?

„Svi proizvođači sa kojima saradujemo većinom su iz Opštine Prijepolje. Pored toga, imali smo svoje

zasade maline sorte „vilamet“ na površini od šest do sedam hektara. Međutim, već pre deset godina smo smanjili zasade. Sada imamo nešto maline, a nešto smo obnovili šljivom. Pored toga, imamo još jedan zasad u Gostunu. To je jesenja sorta maline „hertidž“ na površini od oko pet hektara. Prošle godine je tu bilo prvo branje i generalno smo zadovoljni rodom. Otkup se smanjuje iz godine u godinu, jer je poljoprivrednih proizvođača sve manje. Negde oko 500 do 600 tona šljive godišnje otkupimo, s tim što ona obično nije sa našeg područja. Prvih godina smo otkupljivali kupinu, ali je to sada znatno manje zastupljeno. Centar sezone su meseci jun i jul, s tim što su zastupljene i jesenje sorte čiji rod može da potraje i do septembra, a u avgustu počinje otkup šljive.“

Cene voća, a pre svega maline variraju iz godine u godinu, pa to predstavlja jedan od problema za proizvođače, a prisutni su i drugi brojni problemi.

„Što se tiče cene maline, u ovoj godini će verovatno zabeležiti trend rasta. Međutim, da li će to biti dovoljan motiv poljoprivrednim proizvođačima ostaje da vidimo. Mnogi problemi po pitanju

same proizvodnje ovog, kako su ga mnogi nazivali, „crvenog zlata“, ne mogu se rešiti preko noći. Vidljiv je trend opadanja broja zasada maline. Osnovni razlog jeste iseljavanje stanovništva. Iz naših krajeva ljudi pretežno idu prema zemljama Zapadne Evrope. Vidljiv je nedostatak mlade radne snage, a uselima prevladavaju staračka domaćinstva. Smatram da je malina veoma zahtevna jer iziskuje dosta manuelnog rada. Kada je u pitanju uzgoj ove sorte voća, ne postoji mogućnost da najveći deo posla obavljaju mašine, već to radi čovek.“

Na pitanje o potražnji za organski proizvedenim voćem, Emir je odgovorio kako je ta potražnja u opadanju poslednjih nekoliko godina.

„U nekom periodu prethodnih godina je bila tražena organska roba. Međutim, mi se baziramo na konvencionalnoj proizvodnji jer postoje određene količine koje moramo izvesti. A kada je u pitanju organska sirovina, toga je kod nas jako malo, pa nismo u mogućnosti da isporučimo traženu količinu. Organska proizvodnja je komplikovana i zahtevan proces, dok je kon-

vencionalna malo drugačija, pa se i zbog toga ljudi više opredeljuju za taj način.“

Hladnjača ove firme svoje proizvode plasira na evropsko tržište. A kakve standarde treba ispoštovati za potrebe Evropljana?

„Svoje proizvode većinom plasiramo na tržište Nemačke i Francuske. Sada nam se stvaraju nove mogućnosti proširene prodaje. Nadam se da ćemo uspeti to da ispoštujemo i otkupimo dovoljne količine sirovine. Standardi koji su podrazumevani u Evropi su IFS i BSI. A svake godine obnavljamo sertifikate za pomenute standarde koje kupci zahtevaju. Dešava se da kod pojedinih kupaca postoje i lični zahtevi po pitanju standarda. Nekada imamo situacije i kada neko u ime kupca dođe da pogleda ceo proces.“

A kako izgleda ceo proces koji se odvija u ovoj hladnjači, od otkupa, prerade i proizvodnje gotovog proizvoda?

predstavlja takozvana „griz“ malina koja se koristi u industriji sokova.“

Emir nam je odgovorio i na pitanje organizacije transporta jer je to zahtevno u pogledu sirovine kao što je voće.

„Proizvođači iz Brodareva i okoline sami dovoze robu. Na široj teritoriji Prijepolja angažujemo otkupljivače preko kojih vršimo otkup i prikupljanje sirovine. Sa područja brodarevskog kraja dolazi nam veliki procenat od ukupno otkupljene sirovine, pošto smo upravo u tom kraju jedini otkupljivači. A mogu da se pohvalim da smo u našoj opštini najveći otkupljivač zamrznutog voća.“

Za kraj nam je otkrio deo planova za proširenje buduće proizvodnje.

„Konkurisali smo i za nabavku paketerice, kako za malinu, tako i za šljivu. A u planu nam je da u narednom periodu proširimo asortiman i na jagodu. Trenutno u Prijepolju ima mali broj zasada jagode, ali mi radimo na tome da u slučaju potre-

„Proces kreće tako što se sirovina prima na vagu, potom ide u tunele za duboko zamrzavanje na temperaturi od oko -30 stepeni. Nakon toga se lageruje u komorama na oko 20 stepeni. Taj proces traje u sezoni za vreme otkupa. Nakon završetka otkupa, roba koja je uskladištena ide na prebiranje i od takve se proizvodi gotov proizvod. Kada je u pitanju malina, postoje dve vrste gotovog proizvoda koji dobijamo od nje. Jedan je malina „roland“, koja je većinom namenjena za ishranu. A drugi proizvod

be povećamo sopstvene zasade.“

Iako se poljoprivredna proizvodnja u prijepoljskom kraju suočava sa brojnim izazovima, poput smanjenja broja proizvođača, iseljavanja stanovništva i nestabilnih tržišnih cena, primer firme „TP INEX SOKOLICA DOO“ pokazuje da je uz posvećenost, ulaganje u kapacitete i praćenje standarda moguće održati i razvijati uspešnu proizvodnju i plasman voća na inostrano tržište.

Приче испод тезге

Кенан Вељовић, цветна традиција дуга више од три деценије

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

У самом срцу града, тик испод пијаце, већ више од тридесет година свој мирис и боје шири импровизирана, али уредна и пажљиво уређена цветна тезга Кенана Вељовића. Он је један од оних тихих, ненаметљивих људи који упорно и вредно граде своје место у заједници, и то уз помоћ онога што га највише испуњава а то је цвеће.

„Тридесет година сам овде. На овом истом месту. Исто је све, и место, и људи који долазе. Само

цвеће се мења са годишњим добима“, каже Кенан, не кријући понос у гласу.

Његова понуда сезонског цвећа креће се од двадесет до тридесет различитих врста, у зависности од доба године. Цветна сезона почиње већ почетком марта, када излаже руже за расад. Од средине априла па све до половине јула, на његовој тезги доминирају гвинеје, сардоне и разнобојне летње врсте. Летња пауза је кратка, јер већ с почетком јесени крећу хризантеме и други јесење цвеће. Поред сезонског

цвећа, код Кенана се може пронаћи и украсно дрвеће, које у комбинацији са цвећем представља идеалан избор за уређење сваке баште.

„Имам своје старе муштерије које годинама долазе код мене. Већ знам шта ко воли, какво цвеће тражи, и често ми људи кажу да се не ослањају више на друге, јер знају шта код мене добијају, квалитет и поузданост“, прича он.

Снабдевање је, каже, увек из једног извора, расадника из Чачка. Тамо има провереног

произвођача код ког годинама набавља цвеће. „Код њега је квалитет загарантован. Никада ме није изневерио. И ја онда не смем да изневерим своје муштерије.“

За разлику од бројних неформалних продаваца, Кенан своју делатност води у складу с прописима. Фирма му је регистрована, све ради легално, и то му је, како каже, важно, не само због себе, већ и због поштовања према купцима.

Ипак, и поред великог личног труда, признаје да све не би могао сам. Подршку му свакодневно пружа супруга, која је учитељица у Основној школи „Владимир Перић Валтер“. „Већину посла радим сам, али без ње не бих могао да функционишем. Када се врати с посла, она поподне залива цвеће,

слажемо га заједно, склонимо до сутра, па ујутру поново све износим за продају“, прича Кенан, уз осмех који открива захвалност и блискост.

Највећа продаја, очекивано, дешава се пред викенд. Петком и суботом тезга је жива од раног јутра, јер субота је пазарни дан, а многи управо тада купују цвеће, било за дом или башту.

Иза једноставне тезге пуне боја стоји човек који је свој живот уткао у сваки цвет који прода. За Кенана Вељовића, цвеће није само посао, оно је начин да остане повезан с људима, са својим градом и са природом. У времену када све брзо пролази, његова прича подсећа да постоје вредности које се граде дуго, негују стрпљиво и трају, баш као и најлепши цветови.

Чувар сточне традиције

Драгиша Дивац и последња сточна пијаца на Пријепољској територији

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

Чувар сточне традиције: Драгиша Дивац и последња сточна пијаца на Пријепољској територији

На крају села Ивање, у Пријепољу, опстаје сточна пијаца какву је данас ретко где могуће видети. Иза њеног постојања и функционисања стоји једно име, Драгиша Дивац, човек који више од 16 година не дозвољава да се угаси традиција која траје више од две деценије.

„Доста председника месне заједнице се променило, али су мене увек остављали да пијацу одржавам јер радим како треба, косим, чистим и водим рачуна о свему“, каже Драгиша, уз једноставност

човека који зна шта значи одговорност.

За рад пијаце средства долазе скромно, из наплате мерења стоке и наплате за улаз на пијацу. Цена мерења је 200 динара а улаза 300 динара, од чега половина иде њему, а половина месној заједници. Од тога се одржава вага, плаћа баждарење и чисти простор.

„Некада је било више стоке, крава, телади, свиња. Данас је то знатно мање. Највећи промет буде зими, када доведу велике свиње, док преко године ретко ко доведе неко теле, и то обично петком и суботом. Радним данима нико не долази“, објашњава он.

Купци и продавци се најчешће јављају телефоном, а Драгиша тада долази да

измери стоку. Међутим, посао полако нестаје, људи се окрећу клиницама где на једном месту добију и мерење и потребне папире.

„Данас се више ни код куће не сме да коље, а ни поред пута“, напомиње.

Пијаца у Ивању, иако скромна, некада је била озбиљан центар промета.

„Суботом буде највећа гужва, и код мене, као и на пијаци у Пријепољу, субота је пазарни дан. Кад сам почињао, суботом је знало да се скупи и до 27 камиона. Данас једва десет када је сезона клања. Иако зарада опада, обавеза је све више. Ја сам ту цео дан петком и суботом, а често ме зову и недељом, па морам да се враћам из града кад одем послом да измерим стоку. Зову и радним данима. Нема ко да ме замени, све своје друге обавезе оставим због пијаце“, закључио је Дивац.

Највише посла буде током зимских месеци, али и око празника, када потражња за јагњадима порасте. Тада долазе и купци из удаљених крајева.

„Из Тутина долазе камионима, купују јагњад, па даље продају у својим крајевима. Из Шапца и Уба довозе свиње, док локалци

највише нуде јагњад, посебно из Брајковца и Хрта.“

Иако све функционише уз папир и ред, Дивац не крије бригу за будућност.

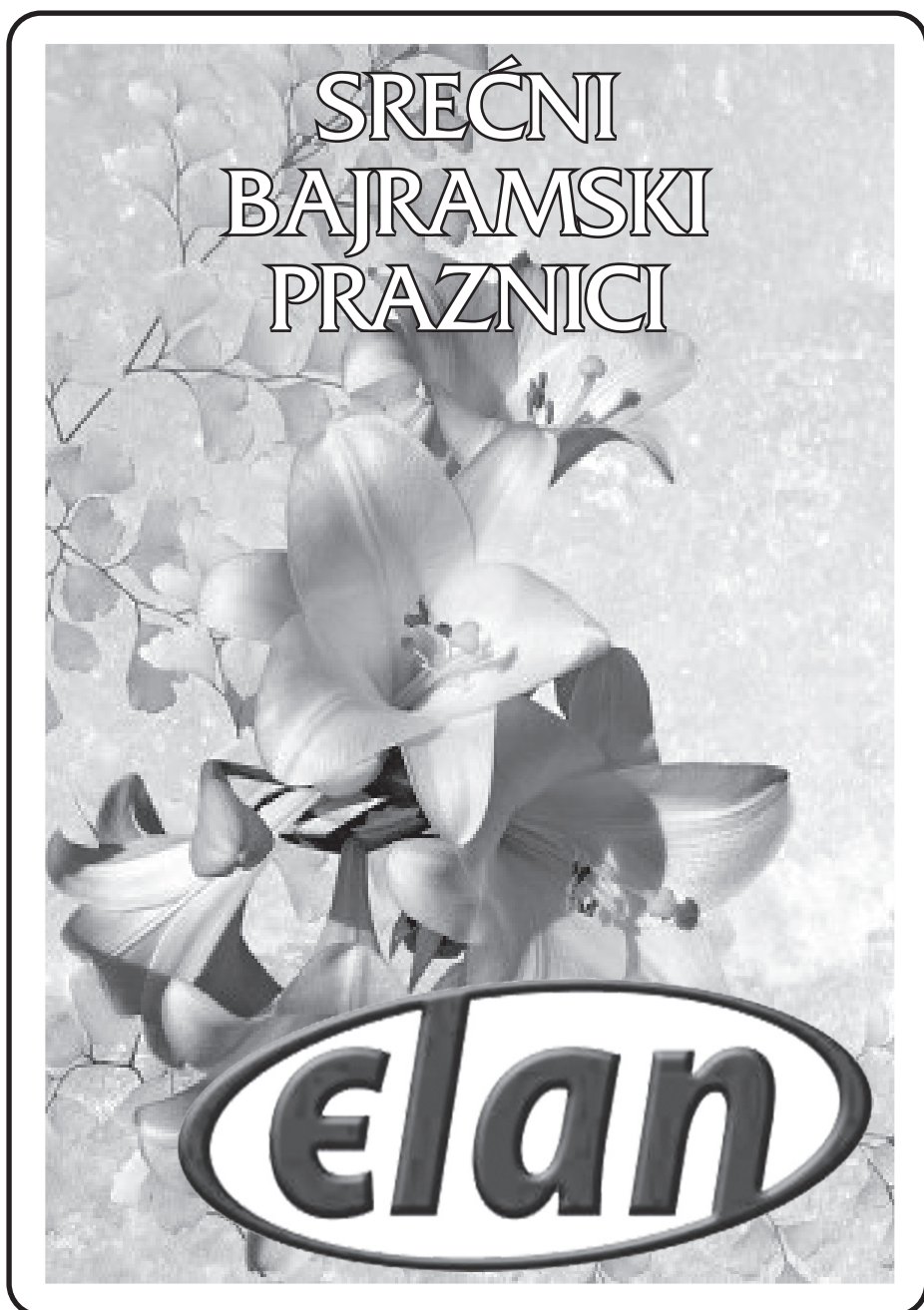
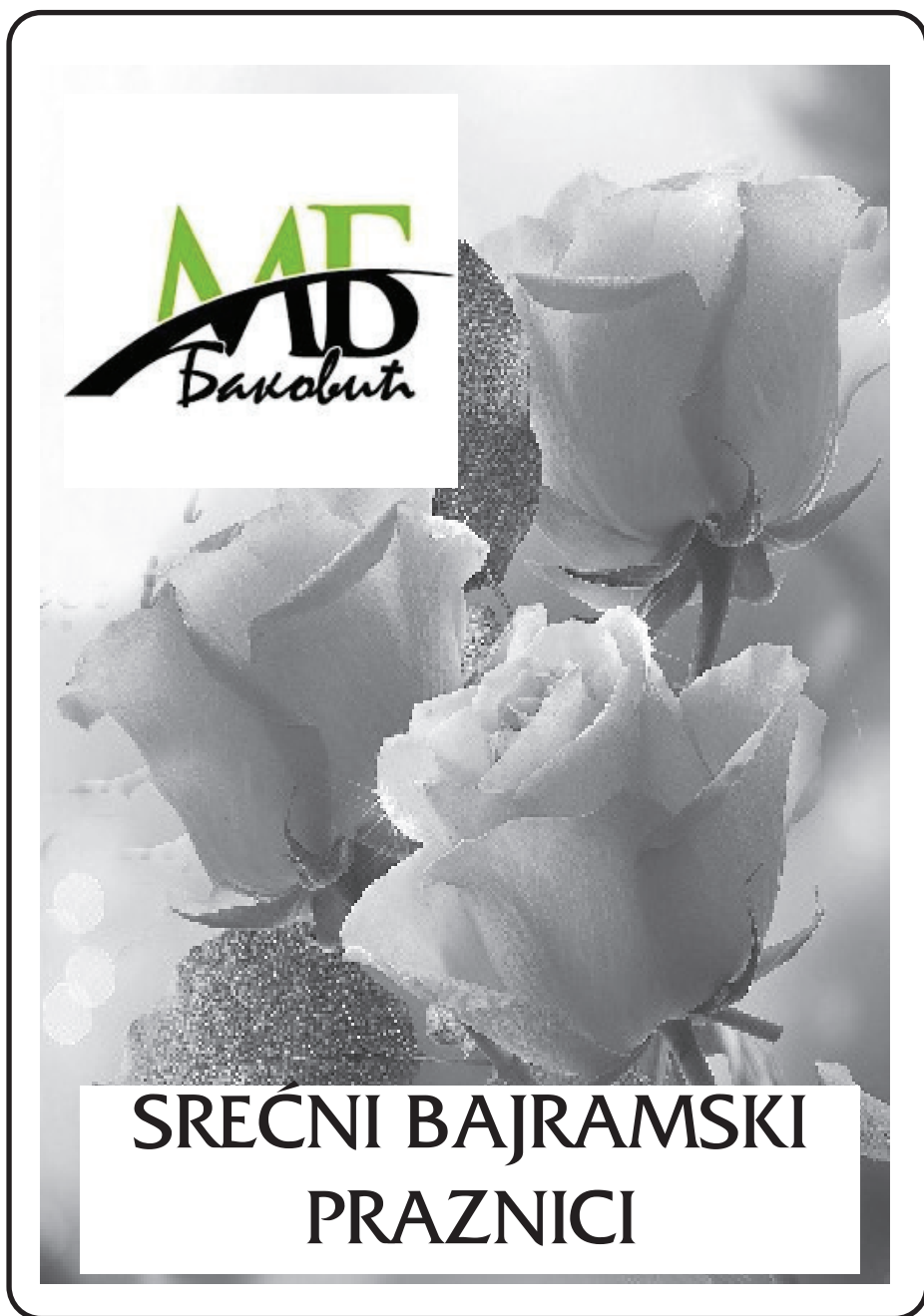
„Пре је било људи који су хтели да ме наследе, сад нема никог. Кад мене не буде, верујем да ће се ова пијаца угасити. Нема више заинтересованих. Својевремено, купци су долазили чак и из Црне Горе. Из Подгорице, Никшића, Берана. Код њих је месо лошијег квалитета, заледи се па се одледи, нема укуса. Овде су долазили само да купе свеже месо. Данас не могу да пренесу месо преко границе, па их више нема“, наводи Драгиша.

Поред искуства из „Лимке“ и служења војске на Косову, Дивац истиче да је рад са људима најтежи.

„Мерим тачно, али увек неко сумња, да ли сам неког 'пребацио' или закинуо. Неки кући измере, па када дођу проверавају моју вагу.“ Пијаца поседује и боксове за већу стоку, да се животиње не повреду. Али све је то, како каже, данас на издисају.

Драгиша Дивац можда води последњу сточну пијацу у овом крају. Докле ће опстати, зависи од једног човека И његове воље да, упркос свему, традиција не замре.

Čestitke / Oglasi

Kultura

Bojan Bogavac, profesor likovne umetnosti i čuvar kulturnog nasleđa koji veruje da se snovi ipak ostvaruju

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

Bojan Bogavac, profesor likovne umetnosti u Prijepoljskoj gimnaziji, čovek je čija bi životna priča mogla poslužiti kao inspiracija svakome ko veruje da ljubav prema znanju, kulturi i umetnosti vodi ka ispunjenju dubljeg životnog poziva.

Rođen u Bijelom Polju, Bojan je započeo svoje visoko obrazovanje na Filozofskom fakultetu u Prištini, gdje je studirao opštu istoriju i istoriju umetnosti. Zbog ratnih dešavanja bio je primoran da studije nastavi u Nišu, gde ih je uspešno priveo kraju. Nakon toga, angažovao se u oblasti koja mu je oduvijek bila bliska, očuvanje kulturne baštine.

Bio je osnivač i član Udruženja za zaštitu kulturnog nasleđa na Kosovu, gde je radio sve do 2004. godine. Nakon toga, saradivao je kao spoljni muzološki saradnik s više muzeja. Nadajući se da je to samo privremeno rešenje, prelazi u prosvetu, zapošljava se u Prijepolju, koje mu je bilo blizu rodnog Bijelog Polja, gde su i dalje živeli njegovi roditelji.

Kaže da mu je na njegovom životnom putu najviše pomogla porodica, a potom profesori s fakulteta s kojima je imao dobru saradnju. Ističe da je uvek bio znatiželjan, i upravo ga je ta osobina vodila kroz život i rad.

„Inače, moj rad se zasnivao i prije fakulteta, i u toku fakulteta, kao i po završetku fakulteta, na više polja. Zapravo, sve ono što se tiče našeg kulturnog nasleđa, istorije, arheologije i istorije umjetnosti me intrigiralo još od mladalačkih dana, tako da sam i mimo zvaničnih poslova saradivao s više institucija. A rad sa djecom mi je bio interesantan još kroz to Udruženje za zaštitu kulturne baštine na Kosmetu, gdje sam imao grupu mladih studenata i srednjoškolača“, priseća se Bogavac.

Posebno pamti težak period nakon 17. marta 2004. godine i pogroma na Kosovu, kada je, kako kaže, kulturna baština došla u jedno nehumano stanje. „Bio sam potpuno deprimiran i razočaran. Iako sam mogao da započnem rad pri Institutu, zbog tadašnje situacije nisam, već sam prihvatio posao u prosvjeti. Smatrao sam to prelaznim rješenjem, jer sam na prvom mjestu muzeolog i po obrazovanju i po afinitetima. Nažalost, stanje u kulturi i ulaganja u nju su poražavajuća, pa sam i na projektima dok sam bio u prosvjeti nailazio na razočarenje.“

Kaže da je dao svoj skromni doprinos na više frontova koliko je mogao.

Fakultet je upisao baš na Kosovu jer je, kako kaže, bio vezan za to područje i nasleđe koje ono nosi. Planirao je i da ostane, ali su ga ratna dešavanja naterala da ode, iako se trudio da se vrati kad god je bilo moguće, makar poslovno.

„Kosovo je prebogat kulturnim nasljeđem i mislim da bi i nekoliko vijekova bilo malo da se sve dokumentuje, obnovi i prezentuje. Ali, političke okolnosti i postojanje takozvane države Kosovo onemogućile su moj povratak i život tamo. Od malih nogu sam bio opčinjen istorijom i arheologijom. Porodica mi je umjetnički nadarena. Bavim se slobodnom skulpturom u drvetu, ponešto pišem, adaptiram tekstove. Slikam u boji, ali samo za sebe i prijatelje.“

Bogavac smatra da je područje Polimlja prebogat kulturnim nasljeđem koje nije iskorišteno na pravi način. Imao je saradnju s legendarnim direktorom Zavičajnog muzeja u Prijepolju, Batom Pušicom, a nakon njegovog odlaska u penziju, ta saradnja svedena je na minimum.

„Imao sam nekoliko ličnih inicijativa za afirmaciju kulturnog nasleđa Polimlja. Radio sam, samoinicijativno, koliko sam mogao. Jedna od posljednjih aktivnosti bila je revitalizacija srednjovjekovnih nadgrobnih spomenika, stećaka, koji su od 2016. godine na UNESCO-voj listi. Radio sam na lokalitetu u Hrtima, koji je UNESCO prepoznao, ali lokalne institucije nisu imale sluha. Još uvijek tamo stoji pogrešna oznaka 'Grčko groblje', što je posljedica opšteg neznanja i nedostatka entuzijazma u institucijama koje bi trebalo da brinu o kulturi.“

Zbog svega toga, planira odlazak iz prosvete.

„Nisam uspio da stvorim tim koji bi revitalizovao sve ove inicijative. Devastacija kulturnog nasleđa u ovoj opštini je ravna kulturološkom genocidu. Dosta sam slobodouman i kritički nastrojen, pa sam zbog toga često bio na nemilosti određenih institucija i pojedinaca.“

Deca, kaže, poseduju umetnički potencijal, ali im je potrebna motivacija, neretko i kroz materijalne nagrade.

„Djeca ovde nose kreativnu crtu, ali ih je teško motivisati. Svjesni su da od umjetničkog stvaralaštva nemaju brzu satisfakciju, a današnje vrijeme traži brzi novac. Ipak, imamo djecu

koja istraju, najčešće u oblastima vezanim za tehnologiju, veb dizajn, industrijski dizajn. Klasičnih umjetnosti ima sve manje, ali smo postizali rezultate na međunarodnim i republičkim konkursima. Birali smo one sa novčanim nagradama da ih dodatno motivišemo.“

Ističe da je istorija umetnosti nauka koja daje najšire obrazovanje jer u sebi objedinjuje više disciplina i naučnih oblasti.

„Na testovima opšte informisanosti čak 50% pitanja odnosi se na istoriju umjetnosti. Nažalost, djeca to ne shvataju jer su im prioriteta engleski jezik i informatika. Trudim se da im usadim znanje o opštoj kulturi i svijesti o sopstvenom identitetu.“

U radu s djecom koristi i praktične metode, vodi ih na izložbe i lokalitete, izvodi nastavu van učionice kako bi im približio sadržaj.

„Vizuelizacija na terenu djeci je daleko interesantnija nego predavanje u učionici. Na međunarodnim konkursima, gdje su finansijeri bili UNDP i švajcarska vlada, osvajali smo prva i treća mjesta. Djeca žele da budu nagrađena za svoj trud, i to je re-

alnost koju moramo prihvatiti.“

Jedna od posljednjih ideja koju želi realizovati zajedno sa učenicima jeste izgradnja lapidarijuma, izložbenog prostora i amfiteatra, odmah pored zgrade gimnazije.

„Lapidarijum će biti demontažni objekat, funkcionalan i estetski utemeljen na antičkim formama, ali prilagođen savremenim potrebama. Djeca su uključena u kreiranje idejnih rješenja, skiciranje i razmjeravanje. To će im biti prostor za vannastavne aktivnosti, probaće se u radu, stvaranju, a ne moraju da se ograničavaju postojećim ustanovama gdje nemaju slobodu.“

Kaže da pozorišna grupa u gimnaziji postoji, ali da predstave nisu uvežbavane već godinu dana, što je još jedan razlog za realizaciju ovog projekta. Planira da aplicira za sredstva kod donatora i institucija.

„Bićemo dovoljno uporni, dovoljno kreativni i nadamo se uspjehu.“

Deci poručuje da ne smiju da misle da nemaju talenat i da umetnost ima mnogo oblika u kojima se mogu pronaći.

„Talenat se najčešće pokaže kada se najmanje nadamo. Vojvoda Marko Puškić se opismenio u 56. godini i napisao epohalna djela o čojstvu i junaštvu. Djeca moraju da vjeruju u sebe.“

Kaže da se nikada nije pokajao što je studirao na Kosovu.

„Ljudi koji studiraju istoriju umjetnosti ne ulaze u to zbog materijalne koristi. Možda su oni iz Beograda imali više šansi za afirmaciju, ali ja se ne kajem. I djeci uvijek kažem, birajte za studije ili nešto iz ljubavi i entuzijazma, ili nešto što će vam odmah donijeti egzistenciju. A ako uspijete spojiti to dvoje, tim bolje.“

Zaključuje da je danas umetnost gotovo nemoguće afirmisati bez institucionalne podrške.

„Ako niste politički opredijeljeni, vaša afirmacija je otežana. Umenost, ako ne dobije podršku, opstaje samo ako se pomirite da će vas možda cijeniti posthumno, a ni to više nije tako često.“

Bojanova priča predstavlja podsticaj svima koji žele da se bave umjetnošću da istraju na svom putu, jer za ostvarenje snova nikada nije kasno.

Politika / Pisma čitalaca

Sednica Veća

Rebalans budžeta treba raditi češće?

БЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

Na 31. sednici Opštinskog veća bilo je reči o tačkama koje su se odnosile na rebalans budžeta za 2025. godinu, smeni i postavljanju direktora Centra za socijalni rad, kao i o konkursima na koje bi lokalna samouprava trebalo u što karćem roku da preda prijavu.

Kada je u pitanju prvi rebalans budžeta za ovu godinu, najviše je bilo reči o projektima koji su odobreni u prethodnom periodu, što je uticalo na promene u već planiranom budžetu opštine. Neki od članova Veća su insistirali da se definiše koliko sredstava je preneto od prošle godine. Naime, od projekata koji nisu dovršeni prošle godine prenet je skoro 81,5 milion dinara. Cilj lokalne samouprave je svakako završavanje pomenutih projekata, kao i, prema najavama čelnih ljudi, makar još jedan rebalans budžeta do kraja godine. Ono što je važno pomenuti jeste i da su korisnici budžeta takođe radili rebalans, ali da su sredstva opredeljena njima ostala na istom nivou. U tom pogledu, izuzetak je Turistička organizacija, gde će u projektu koji predviđa obnovu i istraživanje grada Mileševca doći do izmena i povraćaja jednog

dela sredstava.

Kada je u pitanju tačka koja se odnosila na direktora Centra za socijalni rad, napomenuto je da 22. jula ističe mandat aktuelnoj direktorici. Procedura je takva da Upravni odbor ove ustanove raspisuje Konkurs, dok lokalna samouprava treba da traži saglasnost Ministarstva za socijalnu zaštitu, odnosno njihovo mišljenje. Na konkurs koji je već raspisan javila se kao jedini kandidat aktuelna direktorica Rada Divac, pa se očekuje samo mišljenje Ministarstva. Povodom konkursa koji su raspisali Ministarstvo državne uprave i lokalne samouprave, kao i Ministarstvo zaštite životne sredine, zaključak članova veća i predsednika opštine jeste da što pre treba ući u proceduru prijave na pomenute konkurse. Jedan od predloga bio je projekat vodovoda u Kamenjoj Gori, koji bi trebalo da bude dovršen ove godine, pa se stoga pruža mogućnost konkurisanja. Većnici i predsednik opštine složili su se po ovom pitanju i istakli kako je vreme da se ovi radovi dovrše. Ministarstvo zaštite životne sredine podržava već tri godine unazad projekte koji se tiču zaštićenih područja. Pa je tako Opština Prijepolje već dve godine uspešna da dobije sredstva i realizuje projekte. Ovogodišnji predlog

jeste uređenje igrališta u Sopotnici koje se nalazi u blizini izdvojenog odeljenja OŠ „Boško Buha“, kao i planinarskog doma pa je sveopšti utisak bio da bi to bila veoma korisna investicija. Procedura dalje nalaže da se pribavi saglasnost upravljača pomenutim zaštićenim područjem, pa to, prema rečima većnika, neće predstavljati problem.

„Već sam na prethodnoj Sednici

najavio da će uskoro biti rebalans budžeta. Jedan od razloga jeste novi program za finansije „Spiri“ kom se sve lokalne samouprave prilagođavaju zato što on radi po nekim drugim principima. Drugi razlog, jeste da smo dobili dosta sredstava od svih ministarstava. Bilo je potrebno da mi opredelimo naše učešće da ne bi menjali aproprijacijama, da ne bi izdva-

jali iz budžetske rezerve. Svako, ja sam za to da se rebalans budžeta radi više puta, jer to pokazuje da se radi i da se neke stvari dešavaju. U oktobru ćemo imati još jedan rebalans jer nas očekuje povećanje minimalca i plata“, objasnio je predsednik opštine Drago Popadić.

Zaboravljeno selo pored grada: Meštani Ivanja apeluju na nadležne zbog lošeg puta i drugih problema

Iako nadomak grada, selo Ivanja kao da je potpuno zaboravljeno od strane lokalne vlasti. Meštani ovog živopisnog, ali zapostavljenog sela, ogorčeni su zbog dugogodišnjih infrastrukturnih problema, među kojima se posebno ističe dotrajali i opasno oštećen lokalni put, ali i problem pasa lualica, nedostatak kanalizacije i odsustvo reakcije mesne zajednice.

Mladen Ljujić, jedan od žitelja Ivanja, kaže da meštani više ne mogu da čute i da su prinudeni da javno apeluju na nadležne organe.

„Put u našem selu je u katastrofalnom stanju. Nije saniran više od 40 godina. To je prometna deonica jer vodi ka školi i crkvi. Gužve su svakodnevnice, a vozila se jedva mimoilaze. Krivine su opasne, a na jednoj od njih se nalazi ogromna bara ispod koje su rupe – nemoguće je proći bez rizika da se ošteti vozilo. Još kada su kopali za kabl za internet, ostavili su rupu koja nije sanirana. Situacija je krajnje alarmantna“, ističe Ljujić. Osim loše putne infrastrukture, meštani se suočavaju i sa problemom pasa lualica, koji predstavljaju ozbiljnu opasnost, posebno za decu.

„Psi rove po dvorištima i vrtovima, agresivni su i često napadaju decu na putu do škole. Zbog toga roditelji moraju da ih voze, iako je

razdaljina mala. Plašimo se za njihovu bezbednost. Psi su gladni, prate decu, njuše rančeve i postaju agresivni. Problem traje godinama, a niko ništa ne preduzima“, kaže Ljujić, dodajući da su on i njegove komšije spremni da prikupe potpise podrške kako bi se njihov apel ozbiljnije shvatio.

Njegov komšija, Oliver Tmušić, potvrđuje da se svakodnevno brine za svoju decu.

„Imam decu školskog uzrasta i stalno sam u strahu. Psi im onemogućavaju bezbedan prolazak. Osim toga, uništavaju plastenike i okućnice. Put je toliko loš da moje nisko vozilo ne može bezbedno da prođe“, zaključio je Tmušić.

I drugi meštani dele isto mišljenje. Milun Cimljanović smatra da je krajnje vreme da se psi sklone u azil, a lokalna infrastruktura ozbiljno popravi:

„Psi remete bezbednost i svakodnevni život. Vrtove nam uništavaju, a put je neupotrebljiv. Neophodna je i kanalizacija, to je minimum koji bi svako selo trebalo da ima“, navodi Milun.

Nikola Brajević predlaže da se put proširi i asfaltira, a drveće koje zaklanja put ukloni jer, kako kaže, često oštećuje vozila.

Zanimljivo je da i meštani okolnih sela, poput Vladana Ivezica iz Raišnjeva, koji svakodnevno dovozi svoju decu u školu u Ivanju, dele zabrinutost.

„Relacija nije duga, ali ne možemo da ih pustimo same, psi su opasni, bar pet ih svakog dana bude na putu. Kada osete hranu u rancu, postaju agresivni. Sve češće dolazi do opasnih situacija. Zbog toga svi dovoze decu kolima i to stvara još veće gužve na već lošem i uskom putu“, kaže Ivezic.

Meštani napominju da se u Ivanju „ne radi ništa“, dok se, kako kažu, „uređuju putevi ka selima u kojima jedva da iko živi“. Posebno su ogorčeni zbog toga što, i pored svakodnevnih problema, nadležni ignorišu njihove molbe.

„Predsednik mesne zajednice je tu samo na papiru. Nijedan naš problem nije rešio. Osećamo se kao građani drugog reda“, zaključuje Ljujić.

Meštani Ivanja nadaju se da će posle ovog javnog apela doći do konkretnih poteza nadležnih organa. Jer, kako kažu, strpljenje je pri kraju, a njihovi problem, i dalje bez rešenja.

Redakcija

Čestitke / Oglasi

Srećan Bajram

Na osnovu člana 63. Zakona o planiranju i izgradnji ("Sl. Glasnik RS" br. 72/09, 81/09, 64/10-US, 24/11, 121/12, 42/13-US, 50/13-US, 98/13-US, 132/14, 145/14, 83/18, 31/19 i 37/19, 9/20, 52/21) i 62/23), člana 3. Pravilnika o načinu javne prezentacije urbanističkog projekta („Sl. glasnik RS“ broj 43/10), Odeljenje za urbanizam, građevinsko – komunalne, imovinsko – pravne i druge srodne poslove Opštinske uprave opštine Prijepolje

OGLAŠAVA

JAVNI POZIV ZA PREZENTACIJU
URBANISTIČKOG PROJEKTA

ZA IZGRADNJU STAMBENOG OBJEKTA - VIKENDICE
na kat. parceli broj 888 K.O. Hisardžik

Investitor: Luinović Samira i Luinović Senad iz Prijepolja

1. Na javnu prezentaciju izlaže se Urbanistički projekat za izgradnju porodično stambenog objekta - vikendice, na kat. parceli broj 888 K.O. Hisardžik, opština Prijepolje, a koji je urađen od strane „BAUART“ d.o.o., Rajka Divca bb Prijepolje, broj tehničkog dnevnika 02/2025 od marta 2025.godine, sa odgovornim urbanistom: Šantić Mirsad, dipl.ing.arh., licenca broj 200 0293 03.

Podnosilac zahteva za potvrđivanje urbanističkog projekta su Luinović Samira i Luinović Senad iz Prijepolja.

2. Pozivaju se sva zainteresovana pravna i fizička lica da izvrše uvid u Urbanistički projekat, kao i da u toku trajanja javne prezentacije dostave svoje primedbe i sugestije u pisanom obliku, nadležnom organu, odnosno Odeljenju za urbanizam, građevinsko – komunalne i imovinsko- pravne poslove Opštinske uprave opštine Prijepolje, Prijepolje, Trg bratstva i jedinstva 1, putem pisarnice Opštinske uprave.

3. Lice ovlašćeno od strane nadležnog organa za davanje obaveštenja o sadržaju javne prezentacije je Selma Čičić, dipl.ing.arh.

4. Javna prezentacija Urbanističkog projekta će biti održana od 09.06.2025. godine do 16.06.2025. godine, svakog radnog dana od 11.00h - 14.00h. Mesto održavanja javne prezentacije je Opštinska uprava opštine Prijepolje, Trg bratstva i jedinstva1, kancelarija broj 25.

5. Javna prezentacija Urbanističkog projekta će se održati u trajanju od sedam dana.

Odeljenje za urbanizam,
građevinarstvo, komunalno-stambene i
imovinsko-pravne poslove
Opštinske uprave opštine Prijepolje

СРЕЋНИ БАЈРАМСКИ ПРАЗНИЦИ

ОШ Владимир Перић
Валтер
Пријепоље

Обука / Спорт

Пут до значке

Обука за планинске водиче и ове године окупила велики број кандидата

ВЕРИЦА КИЈАНОВИЋ
verica@listpolimlje.info

Планинарски дом у Сопотници ових дана угостио је учеснике обуке за планинарског водича Треће Б категорије. Сама обука се организује у сарадњи Планинарског савеза Србије и Планинарског клуба „Камена Гора“ из Пријепоља.

„Традиционално, крајем маја, почетком јуна у Сопотници се организује обука за планинске водиче Треће Б категорије. Ове године имамо три смене кандидата где вршимо обуку. Поред кандидата, имамо и наставни тим који броји од четири до шест инструктора. Полазници обука су са територије целе Србије. Често, на обукама се могу наћи и кандидати из суседних држава. Обука за једну смену траје пет до шест дана. Теренска је обука, а први део се одвија на платформи „Teams“ где се полагају стручни испити. Овде се одвија завршни испит. У наставном тиму који

врши обуку налазе се врхунски спортски планинари из Србије. А можемо истаћи да смо поносни да у наставном тиму имамо тројицу наших суграђана: Илију Андрејића, докторку Загу Ракоњац и Драгана Петрића“, рекао је Драган Петрић испред Планинарског клуба „Камена Гора“.

На који начин функционише процедура обуке и стицања звања планинарског водича објаснио нам је Александар Рашин, водич-инструктор.

„Са дозволом за рад коју издаје Планинарски савез Србије они постају коначно водичи и добијају значку. Улазак у службу преко основне обуке за водича Треће Б категорије подразумева да су оспособљени за вођење група у летњим условима на лаким стазама. Када заврше почетну обуку, најчешће иду на обуку за Другу Б категорију, која подразумева вођење на лаким стазама у зимским условима. Даља усавршавања за трећу и

другу категорију подразумевају вођење тешких и врло тешких стаза у летњим, односно зимским условима. За сваки следећи ниво обучавања, постоје одређени критеријуми који се морају испунити“, објашњава Александар Рашин, начелник Службе водича Планинарског савеза Србије.

Сходно томе да је Сопотница

већ дуги низ година домаћин ове обуке, успостављени су критеријуми и услови како би се обука што лакше спровела.

„Смена у просеку има од 20 до 30 кандидата. Због квалитета наставе, ове године смо решили да број кандидата у једној смени може да буде од 20 до 25. Прошле године смо имали и једну групу која је

имала и 40 и више кандидата. Теоријски део обуке одржава се у планинарском дому овде у Сопотници, док се практични одвија у непосредном окружењу, на територији заштићеног подручја „Слапови Сопотнице“, са изласцима на планину Јадовник и пролазак кањоном реке Милешевке до Манастира Милешеве“, објашњава Петрић.

Уметност и мода на истом платну

Креативно представљање Софи Охрим у Пријепољу

АЊА ПУЗОВИЋ
anja@listpolimlje.info

У четвртак, 5. јуна 2025. године, Галерија Дома културе у Пријепољу била је место сусрета моде и уметности. Са почетком у 12 часова, публика је имала прилику да погледа модну ревију и изложбу радова младе ауторке Софи Охрим, ученице Техничке школе у Пријепољу.

Софи, представница нове генерације креативаца, спаја модни дизајн и сликарство на свој аутентичан начин. Њена дела носе утицај природе, апстрактних форми и сцена које, како сама каже, „пружају умирујућ доживљај и оку и души“. У центру ове изложбе била је њена најновија модна колекција инспирисана управом таквим визуелним мотивима.

„Моја мајка Ирина, која је сликарка, одиграла је кључну улогу у мом развоју. Њена подршка ми је дала храброст да

истрајем“, истиче Софи.

Модну ревију носиле су ученице школе, а публика је поред нових одевних креација имала прилику да види и ликовне радове, 30 слика мањег формата и пет већих платна. Све креације настале су у школском смеру за моделарство, у складу са индивидуалним мерама манекенки.

Колекција је осмишљена као свакодневна мода, намењена различитим генерацијама, није ограничена само на свечане прилике. Софи наглашава да је процес настајања креација прилагођен жељама и личности сваке манекенке.

„Најтежи део је превазилажење предрасуда, старије генерације често теже прихватају новине, али млађи су спремнији на отвореност и различитост“, каже она.

Иако моду и сликарство за сада доживљава као хоби, Софи скоро сваки слободан тренутак користи

за стварање. Изазова не мањка, како у креативном процесу, тако и у одбрани ауторства.

„Дешавало се да неко користи моје радове као инспирацију без дозволе. То уме да буде болно и захтева борбу за свој глас“, открива.

Њен први додир са креативношћу

датира још из основне школе, када су је јапанска митологија и једна књига инспирисале да нацрта своју прву модну скицу.

Млади уметници, поручује Софи, треба да верују у себе и не одустају, али и да имају свест о томе где се налазе и где желе да иду.

Догађај су организовали Техничка школа Пријепоље, Канцеларија за младе, Дом културе, Музичка школа и Општина Пријепоље.

ФК „Полимље“ – ФК „Савинац 1933“ из Пожеге
резултат: 3:0 за Савинац
25. коло – Зона „Дрина“

РК „Пријепоље“ – РК „Локомотива“ из Лапова
мушкарци
резултат: 30:23 за Пријепоље
26. коло - Прва лига запад

Футсал омладинци
„ПП 192“ – „Беле цркве“ из Куршумлије
резултат: 7:2 за наше
14. коло – Омладинска лига Србије

ФК „Јасен“ – ФК „Будућност“ из Ариља
није одиграна утакмица
службени резултат: 3:0

Пријеполџци ван Пријеполџа

Ахмет Јонових, млади кошаркаш чија прича инспирише да се снови не одлажу, нити напуштају

ВЛАДИМИР БАБИЋ
redakcija@listpolimlje.info

У оквиру рубрике „Пријеполџци ван Пријеполџа“, доносимо причу о Ахмету Јоновиху, младом кошаркашу који је, уз безрезервну подршку породице и снагу сопствене упорности, корак по корак стигао до остварења својих снова, и то у далекој Америци. Његов пут није био лак, али је пример да се са јасним циљем и истрајношћу може стићи и тамо где се чини недоступно.

Ахмете, како је твоја прича почела. Да ли је кошарка била први спорт у којем си се опробао и ко ти је био највећа подршка?

“Моја прича започиње захваљујући мојим родитељима који су форсирали спорт од мојих најранијих дана. Започиње кошарком која је била први избор мојих родитеља, а касније и мој. Међутим тај први сусрет са кошарком није прошао славно, био сам сувише мали да схватим како кошарка функционише. Мислим да ми је тада било свега 5 или 6 година. Од тада, опробао сам се у разним спортовима, али ме је на крају пут вратио на сам почетак. Други сусрет са кошарком омогућио ми је мој пријатељ Ђорђе Сређевић који је довео тренера Милију Томашевића у нашу основну школу. И тада сам се чак инативно одбијао тренинге, међутим убрзо сам ушао у саму срж игре и кошаркашки терен је постао мој други дом. Сада не могу дан да замислим без лопте и коша. Моја највећа подршка је одувек моја породица, моји родитељи, сестре, а посебну захвалност дугујем свом дају Шабану Инајетовићу чији су савети били мој светионик на овом путу.”

Пошто си још увек јако млад момак, у којем периоду си највише израстао и постигао

садашњу висину? Да ли је она била пресудна за избор спорта и наставак каријере?

“Чак и у вртићу сам предњачио у висини у односу на вршњаке, али мислим да је кључни моменат наступио у шестом разреду основне школе када сам израстао 26 центиметара, док сам садашњу висину, 216 центиметара, достигао у својој деветнаестој години. У кошарци висина игра битну улогу, мада не и пресудну. Она је ту да употпуни технику и упорност, али свакако да је предност јер је мало високих играча. Нажалост, не роде се сви са висоном коју ја имам. Да ли су се поклопиле звезде или гени, ја не знам, али ми је управо моја висина помогла на почетку каријере.”

Да ли си као мали уопште могао замислити да ће те живот однећи у професионалне воде, и уопште у свет кошарке. Јеси ли маштао о томе или се десило некако спонтано... готово случајно? “Ја уопште нисам веровао да ће ми живот доделити могућност да се кошарком бавим професионално. На почетку када се јавила заинтересованост за мене, нисам веровао да ћу успети да догурам изван нашег округа. Наравно да сам то потајно прижељкивао, али ми је све било сувише нереално као да се дешава другој особи. Потражња је временом расла, међутим у мом граду нисам имао довољно могућности па сам био принуђен да се сналазим ван Пријеполџа. Тада сам тренинге започео у Пљевљима, по препоруци мог даја Шабана, код тренера Микија Јеловца који је унапредио моју технику и раскрио ми пут ка Београду. У Пљевљима сам тренирао пар месеци и захвалан сам мојим родитељима који су толико веровали у мене онда кад ја нисам, да су ме сваки дан возили до Пљеваља, чекали и враћали

назад. У току тих пар месеци добио сам и најзначајнију понуду у својој каријери и успео сам да обучем дрес Меге Бемакса. Њихов паркет је од мене створио играча, а за то је посебно заслужан тренер Веселин Петровић који је и у току свог одмора налазио времена да се посвети мојим тренинзима. У Мегу сам доживео експоненцијални напредак, и одиграо неке утакмице на које сам и сада поносан. Ту сам почео себе да замисљам као правог професионалца и дао сам све од себе да себи попљочам пут ка успеху. Након Меге играо сам и за ОКК Београд, а у том клубу сам добио и прву прекоокеанску понуду коју сам оберучке прихватио и ево ме, ту где сам сад. У Америци, у Пеорији, играм у НЦАА лиги за Бредли и са поносом носим њихов, мада исто толико и свој, дрес са бројем 14. Сада сам тек на првој степеници и напорно радим на томе да се попнем коју степеницу више.”

Да ли си имао зебњу када си први пут прелетео океан и кад си остао сам у непознатом свету?

“Искрено, нисам! Већ сам четири године пре тога живео сам у Београду и навикао се на самачки живот и његове обавезе. Наравно да ми је требало пар месеци да се навикнем на њихову културу, временску зону и начин живота, али брзо сам се уходао и снашао у непознатом свету, јер сам већ психички био спреман на тај корак у својој каријери, а допринело је то што никад нисам био сам. Моја породица је увек била ту, па макар само преко малих екрана.”

На колеџу имаш много обавеза, али си нам рекао да је добар успех на студијама у Америчком спортском и студентском систему пресудан за каријеру, и да ти колеџ не би дозволио само да играш а да не постижеш добре резултате на образовном пољу? Како се носиш са свим тим обавезама и да ли их са лакоћом савлађујеш?

“Да, њима успех на студијама условљава успех на терену. Није реткост да се играчи искључе из

игре на пар недеља због оцена и управо тај ризик од искључења доводи до дисциплине и успеха на испитима. Сам почетак ми је био доста напоран јер њихов образовни систем функционише другачије и требало ми је времена да уклопим спорт и студије. Међутим стварно су ми сви изашли у сусрет и имао сам значајну помоћ професора у тим првим месецима. Временом сам се уклопио у тај систем и нашао свој баланс за постизање најбољих резултата на оба поља. Успео сам да манипулишем временом у своју корист и за сад се супер сналазим као студент.”

По чему се Америчка кошарка разликује од Европске, и како то да ми са ових простора имамо готово увек па цео тим играча светског нивоа? Да ли ми имамо нешто што други немају?

“У Америчкој верзији заступљенији су индивидуални тренинзи и тренери су више фокусирани на мене као на појединца. Тамо не постоје четвртине, већ играмо на половине, али све остало је врло слично Европској кошарци. Велике разлике приметне су само на сцени НБА лиге, али она представља засебан свет кошарке. Да, занимљиво је то како је Србија плодно тло за спортисте, предпостављам да је то тај чувени српски инат који тиња у свима нама са ових простора и не дозвољава да прихватимо пораз као опцију.”

Ако све буде како очекујеш и ти и твој клуб, када би могао потписати први велики уговора за НБА лигу?

“Одлазак у НБА највећа је жеља свих кошаркаша и наравно да га потајно прижељкујем. Међутим није све у мојим рукама. Напорно тренирам, улажем у своју технику и кондицију и свакодневно тежим ка напретку и надам се да ће ме судбина тамо одвести.”

Да ли волиш да дођеш у Пријеполџе и уопште у Србију? Да ли те људи већ препознају као будућу звезду и да ли ти тај осећај годи?

“Итекако волим. Јако сам везан за овај град и за људе у њему. Овде сам пустио корење и оставио пола себе кад сам отишао, тако да се Пријеполџу сваки пут радо враћам. Не волим себе да посматрам као будућу звезду. Ја сам само момак који напорно тренира за спорт који воли, али примећују ме. Често ме зауставе, поготово деца, како би се сликали и разговарали са мном. Наравно да ми то прија. Драго ми је што ме људи примећују и што се надају мом великом успеху.”

И за крај, која је порука за младе људе, спортисте, Пријеполџце?

“Не одустајте! Када вам неко каже да нешто не можете, запните још јаче и покажите свима како ви то можете”

БРОЈ
3046

Издавач:

Информативно предузеће д.о.о.

Полимље

Полимска 1, Пријеполџе

Директор и главни и одговорни

уредник:

Владимир Бабић

Редакција:

Верица Кијановић

Сарадник:

Ања Пузовић

Компјутерска припрема:

Есад Мушкић

Претплата:

годишња 5000 динара,

полугодишња 2500 динара

Претплата у иностранству:

10000 динара

Путем интернета:

5000 динара (PDF)

Можете се претплатити и путем

онлајн сервиса novinarnica.com

Телефон: 033/712555

Емаил: polimlje@gmail.com

Веб: listpolimlje.info

Инстаграм: @list.polimlje

Х: @list_polimlje

Фејсбук: Лист Полимље

Жиро рачун:

ОТП Банка

325950060003078636

Штампа:

Графокартон Пријеполџе

033/710 009

Тираж:

300 примерака

ПОЛИМЉЕ
Лист за друштвена и политичка питања

Од 1. фебруара 1932. до 1. јануара 1938. године у Пријеполџу су излазили напредни листови “САНЦАК”, “РАШКА” и “НОВИ САНЦАК”. После рата први лист се појављује 1. марта 1952. године под именом “ГЛАС ПОЛИМЉА”. Од 1. маја 1953. године лист мења име у “ПОЛИМЉЕ” и тако излази до 27. јануара 1979. године. 1. маја исте године поново је покренут лист “ГЛАС ПОЛИМЉА” који од 29. децембра 1989. године мења име у “ПОЛИМЉЕ”. Указом Председника Републике од 16. маја 1977. године “Полимље” је одликовано орденом братства и јединства са сребрним венцем. YU ISSN 0351-8175

Čestitke / Oglasi

Bajram Šerif
Mubarek Olsun

Neka sve bude
dobro

*Bajram Šerif
Mubarek Olsun*

GRAFOKARTON d.o.o.